Downloaded via the EU tax law app / web

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. június 12.(*)

„Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 1408/71/EGK rendelet – A 14. cikk 1. pontjának a) alpontja és a 14a. cikk 1. pontjának a) alpontja – EUMSZ 45. cikk és EUMSZ 48. cikk – Azon tagállamtól eltér? tagállamban végzett ideiglenes munka, amelynek területén a tevékenységet szokásosan folytatják – Családi ellátások – Alkalmazandó jog – Gyermekek után járó ellátások azon tagállam általi nyújtásának a lehet?sége, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor kerül, amely azonban nem az illetékes állam – A nemzeti jog azon, halmozódást tiltó szabályának alkalmazása, amely hasonló ellátás más állambeli folyósítása esetén kizárja ezen ellátást”

A C-611/10. és C-612/10. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Bundesfinanzhof (Németország) a Bírósághoz 2010. december 23-án érkezett, 2010. október 21-i határozataival terjesztett el? az el?tte

Waldemar Hudzinski

és

az **Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (C-611/10)**,

valamint

Jaroslaw Wawrzyniak

és

az **Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (C-612/10)**

között folyamatban lév? eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský, M. Safjan és A. Prechal (el?adó) tanácselnökök, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ileši?, J.-J. Kasel és D. Šváby bírák,

f?tanácsnok: J. Mazák,

hivatalvezet?: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. december 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

– W. Hudzinski és J. Wawrzyniak képviseletében N. Lamprecht Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti min?ségben,

– a magyar kormány képviseletében Fehér M., Szíjjártó K. és Veres K., meghatalmazotti min?ségben,

– az Európai Bizottság képviseletében V. Kreuschitz és S. Grünheid, meghatalmazotti min?ségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2012. február 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelmek az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 117., 1. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történ? alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1408/71 rendelet) 14. cikke 1. pontja a) alpontjának és 14a. cikke 1. pontja a) alpontjának, valamint az EUM-Szerz?dés munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályainak és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket a W. Hudzinski és az Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (weseli munkaügyi ügynökség – családi támogatást folyósító pénztár), valamint a J. Wawrzyniak és az Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (mönchengladbachi munkaügyi ügynökség – családi támogatást folyósító pénztár) között, gyermekek után járó ellátások németországi nyújtásának megtagadása tárgyában folyamatban lév? eljárásokban terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1408/71 rendelet els? és ötödik preambulumbekezdése a következ?képpen fogalmaz:

„mivel a szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolását célzó rendelkezések a személyek szabad mozgásának keretébe tartoznak, és e rendelkezéseknek hozzá kell járulniuk e személyek életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához;

[...]

mivel a koordináció keretében a Közösségen belül biztosítani kell a különböz? nemzeti jogszabályok szerinti egyenl? bánásmódot a tagállamokban él? munkavállalók, valamint ezek eltartottai és túlél? hozzátartozói számára.”

4 E rendelet nyolcadik–tizedik preambulumbekezdése kimondja:

„mivel a Közösségen belül mozgó munkavállalók és önálló vállalkozók csak egyetlenegy tagállam szociális biztonsági rendszerébe tartozhatnak az alkalmazandó nemzeti jogszabályok átfedései és az ebb?l származó esetleges bonyodalmak elkerülése érdekében;

mivel számban és terjedelemben a lehet? legjobban korlátozni kell azokat az eseteket, amikor az általános szabály alól alkalmazott kivételként egy személyre egyidej?leg két tagállam jogszabályait kell alkalmazni;

mivel annak lehet? leghatékonyabb biztosítása érdekében, hogy az egy tagállam területén foglalkoztatott valamennyi munkavállaló egyenl? bánásmódban részesüljön, általában annak a tagállamnak a jogszabályait kell alkalmazandó jogszabályként meghatározni, amelyben az érintett személy munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenységet folytat".

5 Az 1408/71 rendelet „Általános szabályok" cím? 13. cikke szerint:

„(1) A 14c. és 14f. cikkre is figyelemmel, a rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

(2) A 14–17. cikk rendelkezéseire is figyelemmel:

a) egy tagállam területén alkalmazott személy e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, még abban az esetben is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, vagy ha az ?t alkalmazó vállalkozás vagy munkáltató székhelye vagy lakóhelye egy másik tagállam területén található;

[...]"

6 Az említett rendelet „Az ellenérték fejében munkát végz? személyekre (kivéve a tengerészekre) alkalmazandó különös szabályok" cím? 14. cikke ekképp rendelkezik:

„A 13. cikk (2) bekezdésének b) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

1. a) Az a személy, akit az ?t egy tagállam területén alkalmazó vállalkozás a számára teljesítend? munkavégzés céljából egy másik tagállam területére küld ki, továbbra is az el?bb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható id?tartama nem haladja meg a tizenkét hónapot, illetve ?t nem olyan személy felváltására küldték ki, akinek kiküldetési ideje letelt;

[...]"

7 Az 1408/71 rendelet „Az önálló vállalkozókra (kivéve a tengerészekre) alkalmazandó különös szabályok" címet visel? 14a. cikke a következ?t írja el?:

„A 13. cikk (2) bekezdésének b) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

1. a) az a személy, aki szokásosan önálló vállalkozó egy tagállamban, és egy másik tagállam területén végez munkát, továbbra is az el?bb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható id?tartama nem haladja meg a tizenkét hónapot;

[...]"

8 Az 1408/71 rendelet III. címének 7. fejezetében található, „Munkavállalók vagy önálló vállalkozók, akiknek családtagjai az illetékes államon kívüli tagállamban rendelkeznek lakóhellyel" cím? 73. cikk kimondja:

„Egy tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozó munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogosult más tagállam területén lakóhellyel rendelkez? családtagjai után az el?bbi tagállam jogszabályai

szerinti családi ellátásokra, mintha családtagjai ezen állam területén rendelkeznének lakóhellyel, a VI. melléklet rendelkezéseire is figyelemmel.”

9 A szintén az 1408/71 rendelet 7. fejezetében szerepl? „Az illetékes állam jogszabályai és a családtagok lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai alapján családi ellátásokra való jogosultságok halmozódására vonatkozó els?bbségi szabályok” cím? 76. cikk el?írja:

„(1) Ha ugyanazon id?szak folyamán ugyanazon családtag után és valamely foglalkozás folytatásának indokával [helyesen: keres? tevékenység folytatása alapján] a családi ellátásokat a családtagok lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai írják el?, a másik tagállam jogszabályaival összhangban járó családi ellátásokra való jogosultságot – ha a 73. vagy 74. cikk ezt el?írja [helyesen: adott esetben a 73. vagy 74. cikk alkalmazásával] – az els? tagállam jogszabályaiban el?írt összeg erejéig felfüggesztik.

(2) Ha az ellátásokra vonatkozó kérelmet nem a családtagok lakóhelye szerinti tagállamban nyújtották be [helyesen: Ha ellátásokra vonatkozó kérelmet a családtagok lakóhelye szerinti tagállamban nem nyújtanak be], a másik tagállam illetékes intézménye ugyanúgy alkalmazhatja az (1) bekezdés rendelkezéseit, mintha az ellátásokat az els? tagállamban nyújtották volna [helyesen: nyújtanák].”

10 A 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 647/2005 rendelettel módosított, az 1408/71 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 574/72 rendelet) 10. cikke, amely „A munkavállalóknak vagy önálló vállalkozóknak nyújtott családi ellátásokra, illetve családi támogatásra való jogosultságok halmozódása esetén alkalmazandó szabályok” címet viseli, a következ?képpen rendelkezik:

„(1) a) Az egyik tagállam olyan jogszabályai szerint járó ellátásokra vagy családi támogatásokra [helyesen: családi ellátásokra vagy támogatásokra] való jogosultságot, amely jogszabályok szerint a fenti ellátásokra vagy támogatásra vonatkozó jogosultság megszerzésének nem feltétele a biztosítási, szolgálati vagy önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi id?, a fenti ellátások összegéig felfüggesztik, ha ugyanarra az id?szakra és ugyanarra a családtagra vonatkozóan az ellátások csak egy másik tagállam nemzeti jogszabályai értelmében vagy a rendelet 73., 74., 77. vagy 78. cikkének alkalmazásában járnak.

b) Ha azonban a keres? tevékenységet az els? tagállam területén folytatják:

i. a kizárólag egy másik tagállam nemzeti jogszabályai vagy a rendelet 73. vagy 74. cikke szerint családi ellátásokra jogosult személynek vagy az ellátások igénybevételére jogosult személynek járó ellátások esetén a kizárólag a fenti másik tagállam nemzeti jogszabályai vagy a fenti cikkek szerint járó családi ellátásokra való jogosultságot a családtag lakóhelye szerinti tagállam jogszabályaiban el?írt családi ellátások összegéig felfüggesztik. A családtag lakóhelye szerinti tagállam által fizetett ellátások költségét e tagállam viseli;

[...]”

A német jog

11 A jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz, a továbbiakban: EStG) „Jogosultak” címet visel? 62. §-ának (1) bekezdése a következ?t írja el?:

„Az e törvény 63. §-a értelmében vett, gyermekek után járó ellátásra jogosult minden olyan személy, aki:

1. belföldön lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik, vagy

2. amennyiben belföldön sem lakóhellyel, sem szokásos tartózkodási hellyel nem rendelkezik:

a) az 1. § (2) bekezdésével összhangban a jövedelemadó szempontjából teljes kör? adókötelezettség alá tartozik, vagy

b) az 1. § (3) bekezdésével összhangban a jövedelemadó szempontjából teljes kör? adókötelezettség alá tartozónak min?sül."

12 Az EstG „Gyermekek után járó egyéb ellátások" cím? 65. §-a értelmében:

„(1) A gyermekek után járó ellátások nem nyújthatók olyan gyermek után, aki az alábbi támogatások bármelyikében részesül, vagy aki az alábbi támogatások bármelyikében részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné:

1. a balesetbiztosítás területére vonatkozó jogszabályokban el?írt gyermekek után járó támogatások vagy a nyugdíj-biztosítási jogszabályok alapján nyújtott pénzbeli támogatások;

2. külföldön nyújtott olyan, gyermekek után járó támogatások, amelyek hasonlók a gyermekek után járó ellátáshoz vagy az 1. pontban említett ellátások bármelyikéhez;

[...]

(2) Ha az (1) bekezdés els? mondatának 1. pontja szerinti esetekben az egyéb ellátások bruttó összege alacsonyabb, mint a[z EStG] 66. §-a alapján fizetend? gyermekek után járó ellátások, a különbözet összegének megfelel? mérték? ellátás fizetend?, ha az meghaladja az öt eurót."

13 Az EStG 66. §-a a gyermekek után járó ellátások mértékével és azok fizetésének részletes szabályaival kapcsolatos szabályokat határozza meg.

Az alapeljárások és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

14 W. Hudzinski lengyel állampolgár, Lengyelországban lakik, és önálló vállalkozóként itt folytat mez?gazdasági tevékenységet. E tagállam társadalombiztosítási rendszerében biztosított.

15 2007. augusztus 20-tól 2007. december 7-ig W. Hudzinski idénymunkásként dolgozott Németországban egy kertészeti vállalkozásnál. A 2007-es év tekintetében a jövedelemadó szempontjából kérelmére teljes kör?en adókötelesként kezelték Németországban.

16 Arra az id?szakra vonatkozóan, amíg Németországban dolgozott, W. Hudzinski az EStG 62. §-a és azt követ? §-ai alapján kérelmet nyújtott be, hogy két gyermeke után – akik szintén Lengyelországban laknak – gyermekenként havi 154 euró összeg?, gyermekek után járó ellátást biztosítsanak számára.

17 Az Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse elutasította e kérelmet, valamint az elutasító határozattal szembeni panaszt. Mivel a panaszát elutasító határozat elleni keresetet szintén elutasították, W. Hudzinski felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést el?terjeszt? bírósághoz az els? fokon hozott ítélettel szemben.

18 J. Wawrzyniak lengyel állampolgár, aki feleségével és közös lányukkal Lengyelországban

él. E társadalombiztosítási rendszerben biztosított.

19 J. Wawrzyniak 2006. februártól decemberig kiküldött munkavállalóként dolgozott Németországban. A 2006-os év tekintetében a jövedelemadó szempontjából a feleségével együttesen teljes kör? adókötelezettség alá tartozott Németországban.

20 J. Wawrzyniak az EStG 62. §-a és azt követ? §-ai alapján kérelmet nyújtott be, hogy arra az id?szakra, amíg Németországban dolgozott, havi 154 euró összeg? gyermekek után járó ellátást biztosítsanak lánya után. J. Wawrzyniak felesége ezen id?szak alatt is kizárólag Lengyelországban rendelkezett betegbiztosítással. Ott többek között ezen id?szakra mindössze 48 PLN, azaz körülbelül 12 euró összeg? havi ellátást kapott lányuk után.

21 Az Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse elutasította J. Wawrzyniak kérelmét, valamint az elutasító határozattal szembeni panaszt. Mivel a panaszát elutasító határozattal szembeni keresetet szintén elutasították, felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést el?terjeszt? bírósághoz az els? fokú ítélettel szemben.

22 A Bundesfinanzhofhoz (szövetségi adóügyi bíróság) benyújtott kereseteikben W. Hudzinski és J. Wawrzyniak azt állítja, hogy a C-352/06. sz., Bosmann-ügyben 2008. május 20-án hozott ítéletb?l (EBHT 2008., I-3827. o.) következik, hogy az EStG 62. § és azt követ? §-ai akkor is alkalmazandók, amikor az 1408/71 rendelet értelmében nem a Németországi Szövetségi Köztársaság az illetékes tagállam W. Hudzinski esetében e rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján, J. Wawrzyniak esetében pedig ugyanezen rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján.

23 J. Wawrzyniak továbbá azt állítja, hogy a gyermekek után járó ellátásra való jogát Németországban nem zárják ki az EStG 65. §-a (1) bekezdése els? mondata 2. pontjának és (2) bekezdésének együttes rendelkezései sem, mivel e rendelkezések ellentétesek az uniós joggal, és mindenesetre nem alkalmazhatók az 1408/71 rendelet hatálya alá tartozó területen.

24 A kérdést el?terjeszt? bíróság e tekintetben el?ször is úgy ítéli meg, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet konklúzióját úgy kell érteni, hogy valamely tagállam – még ha az 1408/71 rendelet 13. és azt követ? cikkei alapján nem is rendelkezik illetékességgel – mégis jogosult arra, hogy családi ellátásokat nyújtson valamely migráns munkavállalónak a nemzeti joga alapján.

25 Ez utóbbi bíróság szerint az említett ítéletb?l azonban az következik, hogy e jogkör csak bizonyos esetekben ismerhet? el.

26 Els?ként, az 1408/71 rendelet 13. és azt követ? cikkei alapján illetékességgel nem rendelkez? tagállam csak akkor jogosult erre, ha – ahogyan a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben – valamely családi ellátást annak elkerülése érdekében kell nyújtania ezen államnak, hogy a munkavállalót ne érje joghátrány a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása miatt.

27 Márpedig az alapügyek nem ilyen esetre vonatkoznak, mivel W. Hudzinskit és J. Wawrzyniakot nem érte semmilyen joghátrány a Németországban végzett ideiglenes munkájuk folytán.

28 Az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján ugyanis a rájuk alkalmazandó szociális biztonságra vonatkozó jogszabályok továbbra is ugyanazok maradnak, így a Németországban végzett ideiglenes munka id?tartama alatt továbbra is a lengyel jogszabályok hatálya alá tartoztak.

29 Ennélfogva nem veszíthették el a gyermekek után járó ellátásokra való, a német jog által biztosított kedvez?bb jogosultságokat, mivel soha nem voltak jogosultak ezen ellátásokra.

30 A kérdést el?terjeszt? bíróság másodsorban úgy ítéli meg, hogy az alapügyben szerepl? helyzetek egy másik jelent?s szempontból különböznek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szerepl? helyzett?l. Az ez utóbbi ügyben szerepl? helyzettel szemben ugyanis a jelen alapügyekben a Németországi Szövetségi Köztársaság nem a gyermekek lakóhelye szerinti tagállam. Felmerül tehát az a kérdés, hogy ez a tényez? egy másik, a nem illetékes tagállam azon jogkörét korlátozó feltételnek min?sül-e, hogy családi ellátásokat nyújtson valamely migráns munkavállaló számára.

31 A kérdést el?terjeszt? bíróság harmadsorban úgy ítéli meg, hogy felmerül továbbá az a kérdés, hogy az említett jogkört nem kell-e azokra az esetekre korlátozni, amikor – a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló helyzethez hasonlóan, viszont a jelen alapügyekben szerepl?, azon esetekt?l eltér?en, amikor a munkavállalók hasonló családi ellátásokban részesülnek az illetékes tagállamban – az illetékes tagállam jogszabályai alapján nem áll fenn ilyen ellátásokra való jogosultság.

32 Ezen túlmen?en, feltételezve akár, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróság álláspontjával szemben a nem illetékes tagállam az alapügyekben szerepl?höz hasonló esetekben jogosult arra, hogy családi ellátásokat nyújtson, noha ezek alapvet?en különböznek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szerepl? ellátásoktól, felmerül az a kérdés, hogy az uniós joggal – és különösen a Szerz?désnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel vagy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével – ellentétes-e az EStG 65. §-ához hasonló azon szabály, miszerint a gyermekek után járó ellátásokat csak akkor biztosítják, ha az érintett az illetékes tagállamban nem jogosult hasonló ellátásokra.

33 Végül a kérdést el?terjeszt? bíróság megjegyzi, hogy ha – a megítélésével szemben – ez utóbbi kérdésre is igenl? választ kell adni, felmerül továbbá az a kérdés, hogy hogyan kell a fennálló jogosultságok ezen esetben megvalósuló halmozódását megoldani.

34 A fenti körülmények között a Bundesfinanzhof a C-611/10. sz. ügyben úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és el?zetes döntéshozatal céljából a következ? kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy az e rendelkezés alapján nem illetékes tagállamot legalábbis akkor megfosztja az arra vonatkozó jogkört?l, hogy a nemzeti joga alapján a területén csak ideiglenesen alkalmazott munkavállalónak családi ellátásokat nyújtson, ha sem magának a munkavállalónak, sem a munkavállaló gyermekeinek a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye nem az illetékességgel nem rendelkez? államban található?”

35 A Bundesfinanzhof a C-612/10. sz. ügyben úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és el?zetes döntéshozatal céljából a következ? kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy e rendelkezés a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti tagállamot, amely e rendelkezés szerint

nem illetékes tagállam, és nem is min?sül a munkavállaló gyermekeinek lakóhelye szerinti tagállamnak, megfosztja a családi ellátásoknak a kiküldött munkavállaló részére való nyújtására vonatkozó jogkört?l, legalábbis abban az esetben, ha a munkavállaló nem szenved joghátrányt az e tagállambeli kiküldetése folytán?

2. A 1. kérdésre adott nemleges válasz esetén

úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti, nem illetékes tagállam mindenesetre csak akkor rendelkezik jogkörrel arra, hogy családi ellátásokat nyújtson, ha megállapítható, hogy a másik tagállamban nem áll fenn hasonló családi ellátásokra való jogosultság?

3. Ha erre a kérdésre is nemleges válasz adandó:

ellentétes-e […] az uniós jogi rendelkezésekkel az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés, mint az EStG […] 65. §-a […], amely kizárja a családi ellátásokra való jogosultságot akkor, ha [a jogosult] külföldön hasonló támogatásban részesül, vagy részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné?

4. Az e kérdésre adandó igenl? válasz esetén,

miként kell feloldani az illetékes, a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamban, valamint az illetékességgel nem rendelkez?, és a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamnak sem min?sül? tagállamban fennálló jogosultságok ezen esetben megvalósuló halmozódását?”

36 2011. február 14-i végzésével a Bíróság elnöke az írásbeli és szóbeli szakasz, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-611/10. és a C-612/10. sz. ügyeket.

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdésekr?l

A C-611/10. sz. ügyben el?terjesztett egyetlen kérdésér?l és a C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett els? és második kérdésér?l

37 A C-611/10. sz. ügyben el?terjesztett egyetlen kérdésével és a C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett els? és második kérdésével, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem min?sül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végz? migráns munkavállaló számára az alapügyben szerepl?höz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer els?ként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban meg?rizte a hasonló jelleg? családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan azon tagállam területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

38 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy – amint a kérdést el?terjeszt? bíróság azt helyesen megjegyezte – az alapügyek felpereseinek helyzetére a családi ellátásokhoz való joguk tekintetében alkalmazandó jogszabályokat az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja, illetve 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja határozza meg.

39 Nem vitatott ugyanis, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján J. Wawrzyniak azon tizenkét hónapot meg nem haladó id?szakban, amíg Németországban volt

kiküldetésen, továbbra is azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozott, amelynek területén az ?t foglalkoztató vállalkozás rendes székhelye található, vagyis a lengyel jogszabályok hatálya alá.

40 Hasonlóképpen nem vitatott, hogy az 1408/71 rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján W. Hudzinski azon tizenkét hónapot meg nem haladó id?szakot illet?en, amelynek során keres? tevékenységet folytatott Németországban, továbbra is azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozott, amelynek területén szokásosan önálló vállalkozói tevékenységet végez, vagyis a lengyel jogszabályok hatálya alá.

41 Így emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1408/71 rendelet II. címében szerepl?, az Európai Unión belül mozgó munkavállalókra alkalmazandó jogszabályok meghatározására vonatkozó rendelkezések célja, hogy az érdekeltek f?szabály szerint csak egy tagállam szociális biztonsági rendszeréhez tartozzanak, és így el lehessen kerülni az alkalmazandó nemzeti jogszabályok halmozódását és az esetlegesen ebb?l fakadó nehézségeket. Ezt az elvet fogalmazza meg többek között e rendelet 13. cikkének (1) bekezdése (lásd többek között a C-16/09. sz. Schwemmer-ügyben 2010. október 14-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-9717. o.] 40. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 Egyébként, mivel az EUMSZ 48. cikk a tagállamok jogszabályainak összehangolását, nem pedig harmonizációját írja el?, az egyes tagállamok szociális biztonsági rendszerei, következésképpen az azokhoz csatlakozott személyek jogai közötti érdemi és eljárási különbségeket e rendelkezés nem érinti, ennélfogva minden tagállam szabadon határozhatja meg jogszabályaiban – az uniós jog tiszteletben tartása mellett – a szociális biztonsági rendszer ellátásai nyújtásának feltételeit (lásd különösen a C-388/09. sz. Da Silva Martins-ügyben 2011. június 30-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-5737. o.] 71. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

43 E körülmények között az els?dleges uniós jog a biztosított számára nem garantálhatja, hogy a lakóhely áthelyezése egy másik tagállamba a szociális biztonság szempontjából semleges lesz. Így egy, a szociális biztonsági ellátások terén kedvez?tlenebb nemzeti szabályozásnak adott esetben az 1408/71 rendelet rendelkezéseinek alapján történ? alkalmazása f?szabály szerint megfelelhet az els?dleges uniós jog személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseinek (lásd analógia útján többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 72. pontját).

44 Ezen elvekb?l következik, hogy az alapügyek felperesei, akik munkavégzés céljából az egyik tagállamból egy másikba, a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaságba utaztak, f? szabály szerint csak az els? tagállam jogszabályaiban – az 1408/71 rendelet alapján alkalmazandó egyetlen jogszabályban – foglalt családi ellátásokra jogosultak még akkor is, ha – mint a jelen esetben – ezek kevésbé kedvez?ek, mint a német jogszabályokban foglalt hasonló ellátások.

45 Jóllehet a német hatóságok az uniós jog alapján tehát nem kötelesek az alapügyekben szerepl?, gyermekek után járó ellátást nyújtani, mindazonáltal felmerül az a kérdés, hogy e joggal ellentétes-e e nyújtás lehet?sége, annál is inkább, hogy – amint a Bírósághoz benyújtott iratokból kiderül – úgy t?nik, hogy a német jogszabályok értelmében az alapügyek felperesei pusztán az alapján részesülhettek volna ezen ellátásból, hogy a jövedelemadó tekintetében teljes kör?en adókötelesnek min?sültek vagy ekként kezelték ?ket, amit a kérdést el?terjeszt? bíróságnak kell megvizsgálnia.

46 E tekintetben, amint a Bíróság a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 29. pontjában emlékeztetett rá, az 1408/71 rendelet rendelkezéseit az EUMSZ 48. cikk fényében kell

értelmezni, amelynek célja a munkavállalók szabad mozgásának megkönnyítése, és többek között azt jelenti, hogy a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz a Szerz?désben biztosított joguk gyakorlása folytán sem szociális biztonsági ellátásra való jogosultságot nem veszíthetik el, sem az ilyen ellátás összegének csökkenését nem szenvedhetik el.

47 Ebben az értelemben ugyanezen ítélet 30. pontjában a Bíróság megjegyezte, hogy az 1408/71 rendelet els? preambulumbekezdése kimondja, hogy a szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolását célzó rendelkezések – amelyeket e rendelet tartalmaz – a személyek szabad mozgásának keretébe tartoznak, és e rendelkezéseknek hozzá kell járulniuk e személyek életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához.

48 E megállapításokra tekintettel mondta ki a Bíróság a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 31. pontjában, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy körülményei között a lakóhely szerinti tagállam nem foszthető meg attól a jogkört?l, hogy családi ellátásokat nyújtson a területén lakóhellyel rendelkez? személyek számára. Igaz ugyan, hogy az 1408/71 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az a személy, aki valamely tagállam területén folytat keres? tevékenységet, e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik még akkor is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, ez azonban nem jelenti azt, hogy e rendelet célja az lenne, hogy megakadályozza a tartózkodási hely szerinti tagállamot abban, hogy a jogszabályai alapján az ilyen személy számára családi ellátásokat nyújtson.

49 A Bíróság ugyanezen ítélet 32. pontjában hozzáf?zte, hogy a jelen ítélet 41. pontjában említett, az 1408/71 rendelet II. címének rendelkezései alapján meghatározott jogszabályok kizárólagos alkalmazásának elve nem szolgálhat alapul annak kizárásához, hogy a nem illetékes tagállam – amely a családi ellátásra való jogosultságot nem köti foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételekhez – ne ítélhessen meg családi ellátást a területén tartózkodó munkavállaló számára, ha ezen ellátás odaítélésének lehet?sége ténylegesen következik az adott állam nemzeti jogszabályaiból.

50 A kérdést el?terjeszt? bíróság a jelen ügyekben azt kívánja megtudni a Bíróságtól, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgálóhoz hasonló körülmények között valamely tagállam – amely az 1408/71 rendelet II. címének rendelkezései alapján nem illetékes állam – számára ekképp elismert azon lehet?séget, hogy a területén tartózkodó személy számára családi ellátást nyújtson, az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetekben is el kell-e ismerni, függetlenül attól, hogy e helyzetek számos tekintetben eltérnek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szerepl? helyzett?l.

51 Els?ként, azon körülmény jelent?ségét illet?en, hogy az alapügyek felperesei a szabad mozgáshoz való joguk gyakorlása folytán nem veszítették el a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságukat, és ezek összegének csökkenését sem szenvedték el, mivel az illetékes tagállamban meg?rizték a családi ellátásokhoz való jogukat, e körülmény önmagában nem zárhatja ki, hogy a nem illetékes tagállamnak lehet?sége legyen ilyen ellátások nyújtására.

52 Noha a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 19. pontjában a Bíróság rámutatott arra, hogy a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz a Szerz?désben biztosított joguk gyakorlása folytán sem szociális biztonsági ellátásra való jogosultságot ne veszítsenek el, sem az ilyen ellátás összegének csökkenését ne szenvedjék el, e megállapítást kifejezetten az EUMSZ 48. cikknek és e rendelkezés céljának az 1408/71 rendelet értelmezését érint? lehetséges következményeire vonatkozó példaként hozta fel.

53 E megállapítás továbbá, amelyet az említett ítélet alapjául szolgáló ügy sajátosságaira tekintettel kell értelmezni, másodlagos jelent?séggel bír azon, ugyanezen ítélet fenti pontjában els?ként említett f?szabályhoz képest, amely az állandó ítélkezési gyakorlatnak min?sül, miszerint

az 1408/71 rendelet rendelkezéseit az EUMSZ 48. cikk céljára figyelemmel kell értelmezni, amely cél a migráns munkavállalók szabad mozgásának lehet? legteljesebb megvalósításához való hozzájárulás (lásd többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 70. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

54 E tekintetben arra is emlékeztetni kell, hogy az 1408/71 rendelet els? preambulumbekezdéséb?l következik, hogy e rendelet célja a migráns munkavállalók életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához való hozzájárulás.

55 Márpedig ennek keretében a Bíróság megállapította, hogy az 1408/71 rendelet célkit?zését túllépi, és egyben az EUMSZ 48. cikk céljain és keretén is kívül esik, ha az 1408/71 rendeletet úgy értelmezzük, hogy az valamely tagállamnak megtiltja, hogy a nemzeti szabályok a munkavállalók és családtagjaik számára szélesebb kör? szociális védelmet nyújtsanak, mint amely az említett rendelet alkalmazásából ered (a C-208/07. sz. Von Chamier-Glisczinski ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6095. o.] 56. pontja).

56 A szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolására irányuló uniós szabályozás ugyanis – különösen annak céljaira tekintettel – a céljaival összhangban álló, és kifejezetten el?írt kivételekt?l eltekintve ugyanis nem alkalmazható oly módon, hogy megfossza a migráns munkavállalót vagy annak eltartottait a kizárólag egy tagállam jogszabályai alapján ?t megillet? ellátásokra való jogosultságtól (lásd többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 75. pontját).

57 Mindezekre tekintettel meg kell állapítani, hogy nem zárható az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontja a) alpontjának és 14a. cikke 1. pontja a) alpontjának azon értelmezése, amely lehet?vé teszi a tagállam számára, hogy családi ellátásokat nyújtáson az alapügyhöz hasonló olyan helyzetben, amikor a migráns munkavállaló a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán nem veszítette el a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságát, és ezek összegének csökkenését sem szenvedte el, mivel meg?rizte a hasonló családi ellátásokhoz való jogát az illetékes tagállamban, ezen értelmezés ugyanis hozzájárul a migráns munkavállalók életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához, szélesebb kör? szociális védelmet biztosítva számukra, mint ami az említett rendelet alkalmazásából ered, és ezáltal hozzájárul az e rendelkezésekben foglalt, a munkavállalók szabad mozgásának megkönnyítésére irányuló cél megvalósításához.

58 Másodsorban a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben szerepl? azon hivatkozást illet?en, miszerint a migráns munkavállaló lakóhelye azon nem illetékes tagállam területén található, ahol a családi ellátást igényelte, e hivatkozást azon körülmény magyarázza, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben az alapügy felperese az EStG 62. §-ának (1) bekezdése értelmében pusztán az e tagállambeli lakóhelye alapján jogosult volt ezen ellátásra, anélkül hogy e rendelkezés e jogot foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételhez kötötte volna.

59 Ennélfogva az érintett tagállam nemzeti jogszabályaiban szerepl? családi ellátásra való jogosultság alapjára, és különösen az ott el?írt, lakóhelyen alapuló kapcsolóelvre történ? hivatkozásokról van szó.

60 Az EStG 62. §-ának (1) bekezdése mindazonáltal biztosítja a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságot minden olyan személynek is, aki belföldön sem lakóhellyel, sem szokásos tartózkodási hellyel nem rendelkezik, viszont a jövedelemadó szempontjából teljes kör? adókötelezettség alá tartozik, vagy ekként kezelend?.

61 Ez a második kapcsolóelv az, amely a jelen alapügyekben szerepel.

62 Márpedig amennyiben a nemzeti jog értelmében az EStG 62. §-ának (1) bekezdésében szerepl? két kapcsolóelv önmagában megalapozza a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságot, amit a kérdést el?terjeszt? bíróságnak kell megvizsgálnia, a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben a migráns munkavállaló lakóhelyén alapuló kapcsolóelvre történ? hivatkozás nem jelentheti azt, hogy az a tagállam, amely az 1408/71 rendelet II. címe rendelkezéseinek értelmében nem illetékes állam, csak akkor nyújthat családi ellátást, ha e jogosultságot e kapcsolóelv alapján igénylik, és hogy ez a lehet?ség ezzel szemben kizárt abban a helyzetben, amikor a másodlagos kapcsolóelv alkalmazandó.

63 Ezzel összefüggésben a kérdést el?terjeszt? bíróság kérdése továbbá azon körülmény relevanciájára irányul, hogy az alapügyekben szerepl? helyzetekben – a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szerepl? helyzettel szemben – a gyermek nem lakik azon nem illetékes tagállam területén, ahol e gyermek után ellátást igényeltek.

64 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben a Bíróság a szóban forgó helyzetben nem hivatkozik a nem illetékes tagállam területével fennálló e kapcsolóelv meglétére azon következetés megalapozásához, hogy ezen államnak lehet?sége van családi ellátásokat nyújtani.

65 Végül meg kell állapítani, hogy kétségtelen, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szerepl?höz hasonló helyzetben a migráns munkavállalónak és a gyermeknek a nem illetékes tagállam területén lév? lakóhelye pontos és különösen szoros kapcsolóelvnek min?sül, különösen a szóban forgó ellátás jellegét figyelembe véve.

66 A jelen alapügyekben a szóban forgó helyzeteknek a családi ellátások igénylésének helye szerinti nem illetékes tagállam területéhez való kapcsolódását az e tagállamban végzett ideiglenes munkából származó jövedelmek tekintetében fennálló teljes kör? adókötelezettség alapozza meg. E kapcsolat pontos feltételen alapul, és kell?en szorosnak tekinthet?, figyelembe véve azt is, hogy az igényelt családi ellátást a költségvetési bevételekb?l finanszírozzák.

67 E körülmények között nem t?nik úgy, hogy ezen ellátásnak az alapügyekben szerepl? helyzetekben történ? nyújtása, amely nincs foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételhez kötve, túlzott mértékben befolyásolná az 1408/71 rendelet koordinációs szabályai alkalmazásának kiszámíthatóságát és ténylegességét, vagyis a jogbiztonságra vonatkozó azon követelményeket, amelyek a migráns munkavállalók érdekeit is védik, és amelyek közé tartozik egyébként a jelen ítélet 41. pontjában említett azon elv is, amely az e szabályok alapján illetékes tagállamként meghatározott állam jogszabályainak f?szabály szerint kizárólagos alkalmazására vonatkozik.

68 Az el?z? megfontolásokra tekintettel a C-611/10. sz. ügyben el?terjesztett egyetlen kérdésre, és a C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett els? és második kérdése azt a választ kell adni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem min?sül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végz? migráns munkavállaló számára az alapügyben szerepl?höz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer els?ként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban meg?rizte a hasonló jelleg? családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan annak a tagállamnak a

területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

A C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett harmadik és negyedik kérdésr?l

69 A kérdést el?terjeszt? bíróságnak a 612/10. sz. ügyben el?terjesztett harmadik és negyedik kérdése, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, lényegében arra irányul, hogy az uniós jogot – különösen az 1408/71 rendelet 76. cikkében és az 574/72 rendelet 10. cikkében szerepl?, halmozódást tiltó szabályokat, a Szerz?désnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait, és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét – úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben ellentétes e rendelkezésekkel az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint az EStG 65. §-a, amely kizárja a gyermekek után járó ellátásokra való jogosultságot akkor, ha a jogosult valamely másik államban hasonló támogatásban részesül, vagy részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné.

70 E tekintetben – mivel a C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett els? és második kérdés vizsgálatából az következik, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyhöz hasonló helyzetben a Németországi Szövetségi Köztársaság, amely e rendelkezés alapján nem illetékes állam, jogosult, azonban nem köteles a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtani a területén ideiglenes munkát végz?, kiküldött munkavállaló számára – ezen államnak f?szabály szerint arra is lehet?sége kell hogy legyen, hogy – amint azt a kérdést el?terjeszt? bíróság megjegyezte – eldönthesse, figyelembe veszi-e, és ha igen, milyen mértékben, azt a körülményt, az említett rendelkezés alapján illetékes tagállamban, a jelen esetben a Lengyel Köztársaságban, fennáll valamely hasonló ellátásra való jogosultság.

71 Ha azonban az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben valamely nem illetékes tagállam jogszabályai olyan családi ellátáshoz való jogot írnak el?, amely a migráns munkavállaló számára kiegészít? szociális védelmet biztosít azért, mert e munkavállaló a jövedelemadó tekintetében e tagállamban teljes kör?en adókötelezett, vagy ekként kezelték ?t a munkavégzés id?tartama alatt, nem alkalmazhatók az e jogszabályokban el?írt, halmozódást tiltó olyan szabályok, mint az EStG 65. §-a, ha megállapítást nyer, hogy ezek alkalmazása ellentétes az uniós joggal.

72 Így az alapügyek felperesei által említett, fent hivatkozott Schwemmer-ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy az alapügyben szerepl? helyzetben az 574/72 rendelet 10. cikkében kimondott, halmozódást tiltó szabályt úgy kell értelmezni, hogy a német jog alapján gyermekek után járó ellátásra való jogosultság nem függeszthet? fel részlegesen az EStG 65. §-ának (1) bekezdése alapján azon összeg erejéig, amelyet [a jogosult] Svájcban kaphatott.

73 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az alapügyben szerepl? helyzet nem tartozik az említett halmozódást tiltó szabály hatálya alá, és az 1408/71 rendelet 76. cikkében szerepl? szabály hatálya alá sem, mivel nem az érintett gyermek lakóhelye szerinti tagállam jogszabályaiban biztosított jogok, valamint a foglalkoztatás helye szerinti, az ezen rendelet alapján illetékes tagállamként meghatározott tagállam jogszabályaiból ered? jogok között fennálló halmozódás esetér?l van szó (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 24. pontját, valamint a fent hivatkozott Schwemmer-ügyben hozott ítélet 43. és 51. pontját).

74 Az alapügyben ugyanis a Lengyel Köztársaság az érintett gyermek lakóhelye szerinti tagállam és egyben a kiküldött munkavállaló foglalkoztatási helye szerinti tagállam is, amely az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja értelmében illetékes tagállamnak min?sül, vagyis az a tagállam, amelynek területén az e munkavállalót foglalkoztató társaság rendes székhelye található.

75 Ebb?l következik, hogy az 1408/71 rendelet 76. cikkében és az 574/72 rendelet 10. cikkében szerepl?, halmozódást tiltó szabályok nem akadályozhatják meg a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságnak valamely halmozódást tiltó olyan nemzeti szabály alapján történ? kizárását a jelen esetben, mint az EStG 65. §-a.

76 Mindazonáltal a nemzeti jog e halmozódást tiltó szabályának az alapügyhöz hasonló ügyben történ? alkalmazása, amely – amint a Bírósághoz benyújtott iratokból kit?nik – nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott, hasonló ellátás összegével történ? csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását, jelent?s hátrányt jelenthet, amely ténylegesen jóval nagyobb számban érintheti a migráns munkavállalókat, mint azokat a „letelepedett” munkavállalókat, akik valamennyi tevékenységüket az érintett tagállamban végezték, amit a kérdést el?terjeszt? bíróságnak kell megvizsgálnia.

77 Ugyanis f?ként a migráns munkavállalók azok, akik – mindent egybevetve potenciálisan nagyon különböz? összeg? – hasonló ellátásokban részesülhetnek valamely másik tagállamban, különösen a származásuk szerinti tagállamukban.

78 E hátrány annál kevésbé t?nik igazolhatónak, hogy az alapügyben szerepl? ellátást költségvetési bevételekb?l finanszírozzák, és hogy az alapügy felperese a szóban forgó nemzeti jogszabályok alapján jogosult erre az ellátásra, mivel a jövedelemadó tekintetében Németországban teljes kör?en adókötelezett.

79 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már kimondta, az EUMSZ 45. cikk és az EUMSZ 48. cikk célja nem valósulna meg, ha a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz való jog gyakorlása miatt elveszítenék a nekik valamely tagállam jogszabályaiban biztosított szociális biztonsági el?nyöket (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 74. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

80 Továbbá ugyancsak a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EUMSZ 45.–EUMSZ 48. cikk célja, a végrehajtásuk céljából elfogadott 1408/71 rendelethez hasonlóan, többek között annak elkerülése, hogy az a munkavállaló, aki a szabad mozgáshoz való jogával élve több tagállamban állt alkalmazásban, objektív igazolás hiányában ne kerüljön kedvez?tlenebb helyzetbe azzal szemben, aki teljes pályafutásának egyetlen tagállam volt a helyszíne (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 76. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

81 Ennélfogva a jelen ítélet 76. pontjában említett hátrány – még ha az magyarázható is a tagállamok szociális biztonságra vonatkozó jogszabályai közötti eltérésekkel, amelyek az uniós jog által el?írt koordinációs szabályok létezése ellenére fennmaradtak – ellentétes az els?dleges uniós jognak a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó követelményeivel (lásd analógia útján többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 72. és 73. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

82 E megállapítást nem kérd?jelezheti meg az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontja a) alpontjának célja, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint – amint a kérdést el?terjeszt? bíróság azt felidézte – a szolgáltatásnyújtás szabadságának el?mozdítására irányul, elkerülve azt, hogy a valamely tagállam területén székhellyel rendelkez? vállalkozás köteles legyen az egyébként ezen állam szociális biztonsági rendszeréhez tartozó munkavállalóit a más tagállam szociális biztonsági rendszerébe bejelenteni, ha határozott idej? munkavégzésre küldi ki ?ket e tagállamba; ez megnehezítené ezen alapszabadság e vállalkozás általi gyakorlását (lásd ebben az értelemben többek között a C-202/97. sz. FTS-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-883. o.] 28. és 29. pontját).

83 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a gyermekek után járó ellátások igénybevételéb?l való kizártság, amely az alapügyben szerepl? helyzetben az EStG 65. §-ához hasonló, halmozódást tiltó nemzeti szabály alkalmazásából ered, nem azon költségek és adminisztratív nehézségek elkerülésére irányul, amelyet az alkalmazandó nemzeti jogszabályok megváltozása okozhat más tagállamok azon vállalkozásai számára, amelyek munkavállalókat küldenek ki Németországba.

84 Nem vitatott ugyanis, hogy az alapügyben szerepl? ellátást anélkül biztosítják, hogy az e munkavállalókat foglalkoztató vállalkozások kötelesek lennének hozzájárulni ezen ellátás finanszírozásához, és anélkül hogy ezzel kapcsolatban adminisztratív alakszer?ségeket írnának el? számukra.

85 A C-612/10. sz. ügyben el?terjesztett harmadik és negyedik kérdésre ennélfogva azt a választ kell adni, hogy a Szerz?désnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben ellentétes azokkal az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint az EStG 65. §-a, amennyiben nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott hasonló ellátás összegével történ? csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását.

A költségekr?l

86 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következ?képpen határozott:

1) **Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történ? alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem min?sül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végz? migráns munkavállaló számára az alapügyben szerepl?höz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer els?ként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban meg?rizte a hasonló jelleg? családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan annak a tagállamnak a területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.**

2) **Az EUM-Szerz?désnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben ellentétes azokkal az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint a jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz) 65. §-a, amennyiben nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott hasonló ellátás összegével történ? csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását.**

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.